

denne Straf i de sidste Aar hyppigt har fundet Sted, mener jeg, at allerede deri ligger stærk Anledning til at gjøre Thinget, da Forespørgselen nu engang er fremkommet, nærmere bekendt med, hvorledes denne Straf er bleven benyttet. Jeg maa derfor, i Henhold til den ærede sidste Talers Øtring, være af den Formening, at Bedømmelsen af hvad der i den Henseende bliver forelagt, vil beroe paa Bestaffenheden af disse Lister. Men jeg forudsætter derfor ogsaa, at Listerne — og det er derom jeg vilde tillade mig i alt Fald at fremsætte et Ønske — blive saa udførligt udstyrede, at Forsamlingen kan blive sat i Stand til at danne sig en Mening om, hvorvidt den meget hyppige Brug af Krumslutning, som har fundet Sted, har ført til Misbrug eller ikke, hvorvidt den har været bespøjet i de givne Tilfælde, og hvilke Forseelser det navnlig er, som have foranlediget Straffens Anvendelse. Det er denne Begjering, som jeg knytter til det Tilbud, den ærede Krigsminister selv har gjort, og som jeg ønsker maa blive tilfredsstillt.

Monrad: Naar en Mand bliver idømt en Mulct af 400 Rbd., kan han komme til at sidde paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. Dersom nu den ærede Rigsdagsmand, der har stillet denne Interpellation, havde mødt en Mand, der var kommet i dette Tilfælde, ligesom han kom fra at sidde disse 6 Gange 5 Dage paa Band og Brød, er det høist rimeligt, at denne Mand ikke vilde give noget glædeligt Svar paa Spørgsmaalet om hans Bestindende, men han vilde idetvil beklage sig over den Maade, hvorpaa han havde havt det; men, hvis nu den ærede Rigsdagsmand deraf tog Anledning til at stille en Forespørgsel angaaende Domskolenes Misbrug, troer jeg at det let vilde indsees, at det var at slaae ind paa en aldeles urigtig Vej. (B. Christensen: Maa jeg bede om Ordet!) Det forekommer imidlertid mig, at den ærede Rigsdagsmand er i denne Sag gaaet en ligesaa urigtig Vej; thi efter min Mening burde han have gjort et Forslag om Affkaffelsen af Krumslutningsstraffen eller om Indskrænkninger i dens Anvendelse; kun paa den Maade vilde vi nemlig være komne til egentlig at behandle Sagen. Man maa vistnok ønske, at denne

Straf bliver affkaffet; men deraf følger paa ingen Maade, at man med den ærede Interpellant skal slaae ind paa en saa aldeles gal Vej som den, han er gaaet, og jeg kan ikke andet end beklage, om vi skulde komme endnu videre ind paa denne Vej, naar vi skulle til at gennemgaae de Lister, som den ærede Krigsminister har været saa god at love os, og skulle til at drøfte, om enhver enkelt Straf har været rigtigen idømt eller ikke; thi det er netop heri, at Interpellationen har noget Stødende for mig, idet jeg iøvrigt med Hensyn til selve Straffen, som allerede bemærket, nærer det Ønske, som vistnok Alle, idetmindste de, som ikke ere Militaire, maae dele, at man kunde faae den ombyttet med en anden.

B. Christensen: Jeg skulde meget gjerne have stillet mig tilfreds med den Indrømmelse, som den ærede Krigsminister har gjort, at han nemlig vilde fremlægge de vedkommende Forregnelse, og jeg skulde endogsaa med den ærede sidste Taler gjerne have bragt ham min Tak, om jeg endogsaa maae troe, at han ikke selv vil have ventet den, efterat han deels har udtalt sig, som han har gjort, og deels kun har gjort den omhandlede Indrømmelse med udtrykkelig Henviisning til den Øpfordring, som fremkom dertil fra et sagkyndigt Medlem heri Thinget; men hvorfor jeg troer endnu et Dieblit at maatte dvæle ved denne Sag, er, fordi det forekommer mig vigtigt, at vi Alle ere ret opmærksomme paa den. Jeg nægter ikke, at jeg er bleven halvt forfrækket over mine egne Anskuelser om denne Sag, efterat jeg har hørt, at Krigsministerens første Svar er af et Medlem, der dog fortrinsviis maa anses for Humanitetens Talsmand i denne Sal, nemlig det høiarværdige Medlem fra Nykjøbing (Monrad), blevet erklaret for **aldeles** tilfredsstillende, og efterat jeg har hørt et saadant Forsvar som det, der er fremført af et i de militaire Forhold sagkyndigt Medlem, nemlig den ærede Rigsdagsmand fra Frederiksberg (Hall); — jeg siger, jeg har følt en vis Angest for, at det dog maaskee forholdt sig anderledes, end jeg formaaer at forestille mig (En Stemme: Det er rigtigt.); men en Bemærkning skal jeg dog endnu tillade mig at gjøre, og det er den, at, skulle de Folk, som maaskee